

“Quan un home i una dona s’enamoren, Déu els ofereix un regal: el matrimoni. Un do meravellós, que té en si mateix el poder de l’amor diví: fort, durador, fidel, capaç de recuperar-se després de cada fracàs o fragilitat”.

(Papa Francesc)

evangelio cotidiano

OMBLIGOS

En una gregueria, decía Gómez de la Serna que *el ombligo es el epicentro del egoísmo*.

En general, las personas estamos centradas en nosotras mismas... Una expresión castellana abunda en esta idea: “mirarse el ombligo”... una expresión llena de ironía que define que estamos muy pendientes de lo nuestro, con tendencia al individualismo.

Y así: nunca como hoy ha sido la imagen tan importante. La imagen que cultivamos: debemos ser delgados, jóvenes y deportivos... Y llegamos a sacrificar lo que sea, con tal de obtener resultados satisfactorios, que nos presenten ante los demás como apolos y venus impecables: cremas que rejuvenecen, dietas estrictas, alimentos exóticos, operaciones estéticas, gimnasios... Imagen egoísta con respecto al cuerpo y lo que a este afecta: el look, los complementos... Y también el coche que conducimos, el reloj y el móvil que lucimos, las vacaciones que nos permitimos, los restaurantes a los que vamos, los vinos y exquisiteces que degustamos...

Con lo expuesto no parodio nada, es un análisis, posiblemente parcial, de una reali-

dad que nos circunda y que, seguramente, nos condena al individualismo y a la insolidaridad. No obstante, debemos diferenciar entre egoísmo y autoestima, porque esta última es necesaria para amar a los demás y aceptarnos como somos.

¿Se puede superar el egoísmo, dejar de tener un ombligo inmenso? No es fácil, es

una tarea de por vida... Por mucho que arranquemos las malas hierbas, siempre vuelven a brotar. Sin embargo, por la gracia de Dios podemos emprender una tarea opuesta al egoísmo. Y servir a los demás, como dice la carta a los Filipenses: *Nada hagáis por rivalidad, ni por vanagloria, sino con humildad, considerando cada cual a los demás como superiores a sí mismos (...)* Tened entre vosotros los mismos sentimientos que Cristo.

Que el Señor nos ayude a reconocer lo que nos ata y a discernir *lo bueno, lo recto, lo que a Él agrada*. Palabras de San Pablo que nos recuerdan la parábola de la cizaña y el trigo: El egoísmo nos pertenece, pero convive con el bien... No podemos separarlo ni arrojarlo lejos, pero sí evitar que la cizaña crezca demasiado, sofocándola con el trigo de la oración, las buenas obras, la práctica de virtudes, la coherencia de vida..., dando la bienvenida a la novedad del Dios que nos salva y ama incondicionalmente.

Y vivir en consecuencia combatiendo el egoísmo, imitando a Jesús y abriéndonos a las necesidades de los demás, con un amor que se entregue sin mezquindades.

María Victoria Aymerich,
hermana de la Consolación

pensaments

ELS EMD, UN DO DE L'ESPERIT

Fa trenta-cinc anys que el nostre bon amic i consiliari Cristòfol Vidal ens va proposar engegar una nova experiència: formar un nou equip, integrat en el Moviment dels Equips de la Mare de Déu. Érem cinc matrimonis joves amb inquietuds i ganes de créixer en la fe i en una formació cristiana.

Amb la perspectiva que ens dona el pas del temps, afirmem que la felicitat iniciativa que emprenguérem ha estat i és una molt grata experiència que ens ajuda a enriquir la nostra espiritualitat conjugal. En ella hi hem trobat l'esperit i l'entorn necessaris per viure uns ideals comuns: la fraternitat, reflexionar junts, aprofundir en la nostra fe, pregar amb confiança i ser membres actius del Poble de Déu. En el nostre camí de fe, volem tenir

Déu en el centre de la nostra vida, basada en l'Evangeli, per tal de viure i testimoniar els valors cristians en la família i en l'àmbit social. La nostra pertinença a aquest Moviment ens ha ajudat a assumir diferents compro-

misos, empesos per una voluntat de servei i col·laboració activa.

Valorem molt els mitjans que ens ofereix la dinàmica dels EMD per gaudir d'un temps dedicat a la pregària i a la meditació de la Paraula, una oportunitat de revifament espiritual. En aquest llarg camí hem compartit moltes experiències de vida que han reforçat la nostra amistat i afecte mutu. I així seguim, integrats en el món present, oberts amb esperança al futur d'una societat en la que volem ser llevats dins la massa. A les portes de celebrar els cinquanta anys de la implantació dels EMD a Menorca, donem moltes gràcies a Déu per aquesta gojosa vivència.

Diego Dubón Pretus

Diumenge XIV de Durant l'Any

Lectura del llibre del profeta Isaïes

66, 10-14c

Alegrau-vos amb Jerusalem, feis festa, tots els qui l'estimau. Estigueu contents amb ella tots els qui dúieu dol per ella; sereu alletats amb l'abundància del seu consol, i xuclareu les delícies de la seva llet. Això diu el Senyor: " Jo decantaré cap a ella, com un riu, la pau i el benestar, la riquesa de les nacions, com un torrent desbordant. Els teus fillets seran portats al braç, i acariciats damunt els genolls. Com una mare consola el seu fill, jo també us consolaré: a Jerusalem sereu consolats. Quan ho veureu, el vostre cor bategarà de goig i reviuran com l'herba els vostres ossos." La mà del Senyor es farà conèixer als seus servents.

Salm Responsorial 65

R: **Aclama Déu, tota la terra.**

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia

6, 14-18

Germans, Déu me'n guard de gloriar-me en res que no sigui la creu de nostre Senyor Jesucrist. En ella, és com si el món fos crucificat per a mi i jo per al món. Ni la circumcisió ni la incircuncisió tenen cap valor. L'únic que val és que hàgim estat creats de nou. Que la pau i la misericòrdia de Déu reposin sobre tots els qui mantenen aquest criteri i sobre l'Israel de Déu. A part això, que ningú em molesti, perquè jo duc en el meu cos les marques distintives de Jesús. Germans, que la gràcia de nostre Senyor Jesucrist sigui amb el vostre esperit. Amén.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

10, 1-9

En aquell temps el Senyor en designà encara setanta-dos, i els envià que s'avançassin de dos en dos cap a cada poble i a cada lloc on ell mateix havia d'anar. Els deia: "Hi ha molt a segar i pocs segadors: demanau a l'amo dels sembrats que envii més homes a segar-los. Anau. Vos envii com anyells enmig de llops. No dugueu bossa, ni sarró ni calçat, no us atureu a saludar ningú pel camí. Quan entreu a una casa digau primer: Pau en aquesta casa. Si hi viu un home de pau, la pau que li desitjau reposarà damunt ell; si no, retornarà sobre vosaltres. Quedau-vos en aquella casa, i compartiu allò que tinguin per menjar i beure: els treballadors bé es mereixen el seu jornal. No aneu de casa en casa. Si a un poble us reben bé, menjau lo que us posin a taula, curau els malalts que hi hagi i digau a la gent d'aquell lloc: El Regne de Déu és a prop de vosaltres.

Lectura del libro de Isaías

66, 10-14c

Festejad a Jerusalén, gozad con ella, todos los que la amáis, alegraos de su alegría, los que por ella llevasteis luto, mamaréis a sus pechos y os saciaréis de sus consuelos, y apuraréis las delicias de sus ubres abundantes. Porque así dice el Señor: «Yo haré derivar hacia ella, como un río, la paz, como un torrente en crecida, las riquezas de las naciones. Llevarán en brazos a sus criaturas y sobre las rodillas las acariciarán; como a un niño a quien su madre consuela, así os consolaré yo, y en Jerusalén seréis consolados. Al verlo, se alegrará vuestro corazón, y vuestros huesos florecerán como un prado; se manifestará a sus siervos la mano del Señor».

Salmo responsorial 65

R: **Aclamad al Señor, tierra entera.**

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas

6, 14-18

Hermanos: Dios me libre de gloriarme si no es en la cruz de nuestro Señor Jesucristo, por la cual el mundo está crucificado para mí, y yo para el mundo. Pues lo que cuenta no es circuncisión ni la incircuncisión, sino la nueva criatura. La paz y la misericordia de Dios vengán sobre todos los que se ajustan a esta norma; también sobre el Israel de Dios. En adelante, que nadie me moleste, pues yo llevo en mi cuerpo las marcas de Jesús. La gracia de nuestro Señor Jesucristo esté con vuestro espíritu, hermanos. Amén.

Lectura del santo Evangelio según san Lucas

10, 1-9

En aquel tiempo, designó el Señor otros setenta y dos y los mandó delante de él, de dos en dos, a todos los pueblos y lugares adonde pensaba ir él. Y les decía: «La mies es abundante y los obreros pocos; rogado, pues, al dueño de la mies que envíe obreros a su mies. ¡Poneos en camino! Mirad que os envíe como corderos en medio de lobos. No llevéis bolsa, ni alforja, ni sandalias; y no saludéis a nadie por el camino. Cuando entréis en una casa, decid primero: "Paz a esta casa". Y si allí hay gente de paz, descansará sobre ellos vuestra paz; si no, volverá a vosotros. Quedaos en la misma casa, comiendo y bebiendo de lo que tengan: porque el obrero merece su salario. No andéis cambiando de casa. Si entráis en una ciudad y os reciben, comed lo que os pongan, curad a los enfermos que haya en ella y decidles: "El reino de Dios. Ha llegado a vosotros"».

La pau del Senyor

Jesús envià primer els dotze per anunciar el Regne i els donà poder per treure dimonis i curar malalties. Ara, mentre fa camí cap a Jerusalem, envia setanta-dos deixebles més davant seu, de dos en dos -representació mínima d'una comunitat-, amb la mateixa missió i idèntics poders, simbolitzant, així, que la seva crida va dirigida a tothom perquè l'anunci del Regne ha d'arribar a tots els pobles sense pèrdua de temps. La missió de l'Església és continuar anunciant la Paraula de Déu. Ens sentim enviats per anunciar l'Evangelí? tots hem de donar testimoni de la presència de Crist a la nostra vida, i és l'Esperit qui actuarà per il·luminar els cors que s'obren a la bona Nova escoltada.

"Jo us envio com anyells enmig de llops". És com si els digués que es fiïn totalment d'Ell, per açò afegeix que no necessiten bossa, ni sarró, ni sandàlies. -no hem de posar la nostra seguretat en res material- només Jesús és l'aliment que ens dona força en el nostre caminar. Si ell ens envia, s'ocuparà de nosaltres i no hem de témer res. Jesús els recomanà. "Quan entreu en una casa, digueu primer: pau en aquesta casa". La paraula clau d'aquest text és la Pau, que no significa absència de conflictes, sinó confiança total en Déu que ens fa gaudir d'una vida més plena en qualsevol situació, tant de joia com de dolor. El Regne no s'estén amb la força, o la violència, sinó amb l'amor fins a l'extrem. Déu ha semblat aquest do dins el nostre cor perquè experimentem la seva pau, puguem fer-la arribar als altres i es vagi estenent per tot el món.

En retornar de la missió, els deixebles se senten plens d'alegria i entusiasme: "Senyor, fins els dimonis se'ns sotmeten pel poder del teu nom." El perill rau en perdre de vista el més important: és Déu qui ens salva; per tant és molt important lluitar contra la supèrbia i l'autosuficiència per assumir la pròpia flaqueza i reconèixer la grandesa de l'amor de Jesucrist que ens regala la seva pau per poder arrelar profundament la nostra vida en Déu.

Teresa Jansà

Ntra. Sra. del Rosario (2)

El rezo de oraciones vocales, como el padrenuestro o el avemaría, de una forma repetida se fue imponiendo en el pueblo cristiano, de manera que estas sartas de oraciones se comparaban a unas guirnaldas de rosas. De ahí provienen los nombres de *la Virgen del Rosario*, o de *la Rosa* o *la Mare de Déu del Roser*. La orden de Santo Domingo propagó mucho el rezo del Rosario, que solía hacerse en una hermosa capilla exenta que figuraba en sus iglesias, uniendo al rezo la meditación de quince misterios sobre la vida y la doctrina de Jesús. Estas prácticas piadosas fueron muy del agrado de los fieles, y se propagaron por casi todas las parroquias. Pero también esta devoción se hizo habitual y constante en el seno de muchas familias cristianas, siendo muy valorada, de tal modo que la experiencia llegó a

propagar el dicho de que «La familia que reza unida permanece unida» Una hermosa copla compuesta por don Enrique Menéndez Pelayo, hermano del famoso historiador don Marcelino, dice así: «Rítmica, mansa, la oración camina, / con la dulce cadencia persistente / con que deshace el surtidor la fuente, con que la brisa la hojarasca inclina»

La pequeña imagen de que nos ocupamos, de poco, más de 20 cts. está situada sobre una hermosa peana, y todo el conjunto aparece reluciente por su dorado, excepto la representación del cielo azul donde la Virgen tiene puestos sus pies. La campana vítrea que custodiaba la imagen contribuye sin duda a la buena conservación de los panes de oro que la hacen resplandeciente.

La festa de Sant Joan a Maó

Parròquia de Sant Francesc - Maó

Fidels a la cita anual, el fosquet del 24 de juny, l'ermita de sant Joan dels Vergers de Maó va acollir la celebració del naixement del Precursor del Senyor. Amb una ermita adornada amb canyes verdes, a l'exterior del temple, es va celebrar l'Eucaristia presidida pel rector de sant Francesc, Mn. Llorenç Sales. En l'homilia destacà que en la vida del Baptista sempre es va presentar una doble possibilitat: o bé seguir les regles del món o bé seguir els plans de Déu. Els pares de Joan baptista seguiren els plans de Déu amb l'elecció del nom, i el mateix Joan també ho va fer durant la seva vida, cedint el protagonisme a aquell que presentà com Anyell de Déu que esborrà el pecat del món.

Després de la celebració tingué lloc la tradicional bereneta on es compartí la taula i les rialles. I, finalment, es feu una rifa de productes artesanals elaborats per les voluntàries de sant Francesc a benefici de l'ermita. Tot plegat, una jornada ben agradable en aquest inici d'estiu.

Parròquia de sant Francesc

Reunió a Menorca dels Bisbes de la província eclesiàstica de València

Els dies 4 i 5 de juliol al Seminari Diocesà (Ciutadella). Hi assistiran els Bisbes de València, Oriola-Alacant, Segorbe-Castelló, Mallorca i Eivissa. Presidirà la reunió el Cardenal Cañizares. Per part de Menorca hi assistirà l'Administrador Diocesà Mn. Gerard Villalonga.

Menorca celebra la solemnitat del Corpus Christi

El 18 i el 26 de juny l'Administrador diocesà, Mn. Gerard Villalonga, va presidir l'Eucaristia amb motiu de la festa del Corpus Christi a Maó i a Ciutadella respectivament. Les celebracions, que van comptar amb la participació d'un gran nombre de fidels, també van tenir molt present el Dia de la Caritat, una jornada en la qual totes les col·lectes van anar destinades a Càritas Menorca.

En les seves homilies, Mn. Gerard Villalonga va assenyalar que "el Corpus és el dia de l'Eucaristia i el dia de la Caritat. Dues cares de la mateixa realitat: l'amor de Déu sense límits que es lliura a si mateix a tots nosaltres, sobretot als més necessitats". En aquest sentit, va agrair profundament el servei dels treballadors i voluntaris de Càritas Menorca, "defensant i protegint els drets i la dignitat dels més vulnerables".

Bisbat de Menorca

Toni Barber

Finalment, l'Administrador diocesà va destacar la importància de l'Eucaristia "com a banquet, memorial i sagrament que ens manifesta la presència real de Jesucrist resuscitat. Aquest sagrament és fonamental per als cristians. Té una dimensió de present i d'eternitat. "És l'aliment del nostre camí de vida, que ens ajuda a créixer com a persones i a vèncer el mal". Després de les celebracions eucarístiques, van tenir lloc les tradicionals processons amb el Santíssim pels carrers de Maó i Ciutadella.

Cada dia fins a la fi del món (I)

Miquel Pons Portella

Durant la Quaresma d'enguany, la Diòcesi de Menorca va encetar una nova etapa de seu vacant. El trasllat de Mons. Francesc Conesa Ferrer al Bisbat de Solsona, anunciat dia 3 de gener i formalitzat dia 12 de març, ens ha deixat sense pastor. Entretant, com és ben sabut, el col·legi de consultors ha proveït de manera transitòria aquesta vacant amb l'elecció de Mons. Gerard Villalonga Hellín com a administrador diocesà.

La seu vacant no és una situació nova per a la nostra Església particular. D'ençà la creació de la Diòcesi de Menorca, l'any 1795, el proper serà el divuitè canvi de bisbe; i aquesta d'ara és la tercera seu vacant que hem de viure els catòlics menorquins des del començament del segle XXI. Al llarg dels darrers dos segles, la història de l'Església que peregrina a l'illa de Menorca s'ha anat teixint entre els divuit pastors que s'han assegut fins ara a la Seu de Sever i els períodes d'interregne que s'han produït en els endemigs. Aleshores, hem tingut prou ocasions per a aprendre que les seus vacants no són un parèntesi ni un temps mort, sinó una pàgina més de la nostra història de salvació que hem de viure amb la confiança posada en el Senyor, que no ens abandona mai: «jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món» (Mt 28,20).

Existeix un punt de connexió entre el Dissabte Sant i les èpoques de seu vacant: el silenci. En el dia que transcorre entre el Divendres Sant i el Diumenge de Pasqua, Jesucrist roman mort al sepulcre i la terra és dominada per «un gran silenci». De la mateixa manera, quan una església particular es veu privada del seu pastor, que està cridat justament a «transparentar» la imatge del

Messies (directori *Apostolorum successores*, 22 de febrer del 2004, núm. 56), la càtedra diocesana -el lloc des del qual el bisbe exerceix la missió de predicar la Paraula de Déu- queda en silenci. Ara bé, com ens explicà el cardenal Joseph Ratzinger l'any 1997, «el silenci del Dissabte Sant està ple del misteri de l'esperança»: igual que el dolor del Divendres Sant deixa pas a la joia del Diumenge de Pasqua, tenim la certesa que la sensació d'orfandat que sentim durant una seu vacant s'acaba quan arriba el nou bisbe. Com dèiem, els menorquins hem viscut aquest trànsit en divuit ocasions durant els darrers dos segles.

Així les coses, convé que aprofundim en el nostre coneixement de les seus vacants i els altres períodes complicats que ha experimentat la Diòcesi de Menorca, perquè -com escriví el papa Lleó XIII a la carta apostòlica

Saepenumero considerantes (18 d'agost del 1883)- «tota la història proclama que Déu és qui regeix providencialment els múltiples i perpetus moviments dels mortals i que Ell, inclús contra la voluntat dels homes, la guia pel bé de la seva Església». Per tant, recordar els quatre anys que van viure sense bisbe els menorquins durant el Trienni Liberal o el desterrament del bisbe Juan Antonio Díaz Merino no és un simple passatemps per a omplir l'ociositat d'aquests mesos d'estiu, sinó una manera d'aprendre com la Divina Providència dirigeix la nostra vida, encara que a vegades sigui per camins que ens semblen «impenetrables» (Rm 11,33). En efecte, al principi del capítol 10 de la Primera Carta als cristians de Corint, sant Pau recorda els grans esdeveniments de l'èxode del poble d'Israel -el pas del Mar Roig, el manà i la font de Massà i Meribà- perquè «tot això que els succeïa era un exemple, i va ser escrit per advertir-nos a nosaltres, ja que els segles passats s'encaminaven cap als temps que vivim» (1Co 10,11).

L'estudi de les seus vacants de la Diòcesi de Menorca -que no farem de manera exhaustiva, sinó seleccionant determinats episodis- ens conduirà per períodes de la nostra història que tal vegada no han estat gaire feliços. Però també ens permetrà descobrir l'excel·lent tasca realitzada per preveres diocesans -Vicent Papelcudi, Antonio Villas, Rafael M. Oleo- en aquestes èpoques de dificultat.

El Messies ens va dir que «no hi ha res d'amagat que no s'hagi de descobrir, ni res de secret que no s'hagi de saber i no s'hagi de conèixer» (Lc 8,17). Al mateix temps, emperò, també va advertir-nos amb aquella coneguda sentència: «mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta, perquè el teu gest quedi amagat» (Mt 6,3-4). La clau per a interpretar aquestes dues afirmacions aparentment contradictòries rau en la variable temporal: a la llarga tot s'acabarà sabent, però mentre un problema complicat està damunt la taula són millors la discreció i el silenci. El projecte del president Práxedes Mateo Sagasta per a eliminar la Diòcesi de Menorca o la ceguera del bisbe Joan Torres foren dos assumptes que en el seu moment s'hagueren de gestionar amb un sigil extraordinari. A dia d'avui, en canvi, ens serveixen per a reconèixer que veritablement Déu està al nostre costat cada dia fins a la fi del món.